

issn 0283-6378

afu newsletter

Published by

Archives for UFO Research (AFU)

Utges av

Arkivet för UFO-forskning (AFU)

P.O.Box 11027, S-600 11 Norrköping, Sweden

Nr 31 - Jan - Juni 1988

tema: UFO-Sverige!

Ufologins" Greenpeace...?

Vad kan vi göra för att förbättra UFO-forskningen i Sverige? En ständig fråga. Bildandet av AFU, arkivet och lånebiblioteket, ser vi själva som en väsentlig pusselbit för framtiden. Det gäller att bygga en kunskapsbas. 1988 är det 15 år sedan AFU bildades. Arbetet känns mer stimulerande och nödvändigt för varje dag. Nu planerar vi en info-kampanj till universiteten.

En viktig pusselbit skulle riksorg UFO-Sverige kunna vara. Här finns många engagerade människor, talanger, mycket "go", men tyvärr alltför dåliga kunskaper, alltför litet arbets- och ansvarsspridning. Där finns också en opportunist som (generellt sett) strävar efter kvantitet ist.f. kvalitet. Detta ger tråkiga inslag i UFO-Svis tidningar, utställningar och information. Från AFU känner vi att vi inte passar i den andan. Vi ser helst en mer sakinriktad org. med de bästa av kvalitéerna från SUFOI, BUFORA, CUFOS, MUFON och, varför inte, CSICOP...?

Efter riksstämman i Enköping har jag funderat om den representativa demokratin är nödvändig, eller ens önskvärd? Greenpeace är en grupp som baserar sitt god rykte på direkt aktion och arbete istället för diskussion och tumsnål demokrati. UFO-Sverige slits åt alla håll. Den som struntar i interna stridigheter känner sig inte hemma där. Bättre med fem samstämda, arbetande själar än femtio som sprider aggresioner till varann.

AFU skulle ställa upp till 100 % på en väl sammansatt, liten forskargrupp (max 20 pers) som inte förspiller sin tid på skendemokrati, forntidsarkeologi, kulttroende eller någon annan ursäkt för att inte göra det som krävs av oss: Samla dokumentation om UFO-fenomenen här och nu, sammanställa, analysera och publicera detta på ett sätt som står i samklang med, och kanske påverkar, den internationella kunskapen om UFOs.

Anders Liljegren

===== AFU Newsletter 31 =====

=
= English section, pages 13-16 =
=

AFU "avs1öjar" . . .

Raketskott lurar (ännu) svenska ufologer

Anders Liljegren & Clas Svahn

I slutet av 1960-talet började svenska ufologer sakta att få upp ögonen för en ny möjlig felkälla: Satellituppskjutningar.

Tidigt på morgonen den 6/10 1969 brakar en sovjetisk raket igång på den hemliga militära basen Plesetsk i västra Sovjet, inte långt från finska gränsen. Raketen och dess last, vädersatelliten Meteor 2, går till väders. Det tjugiga skådespelet observeras över hela norra Skandinavien, inte minst från ett stort antal platser längs den svenska sidan av Bottenviken. I Finland ses fenomenet över hela landet, bl.a. från två flygplan (!).

Föreningen BICOFF i Göteborg samlar in vittnesrapporter och skickar sedan uppgifterna till civilingenjör Sven Grahn, en expert på sovjetisk ryddfart. Grahn gör för säkerhets skull en utförlig prövning av olika hypoteser men kommer fram till att vad som observerats måste ha varit startraketen till Meteor 2. (2) Detta var den första, mer beskrivna (dock ej den allra första), i en lång rad uppskjutningar nattetid.

De som observerats visuellt från Sverige har oftast rapporterats vid 2- eller 3-tiden på morgonen då ljusförhållandena varit särskilt fördelaktiga. Kontrasten mellan det rådande mörkret i jordskuggan på marken och den uppstigande solen som belyser raket, utblåsningsflammar och rökolen i de övre luftlagren, gör observationerna särskilt pregnanta. Under 1970-talet var fallen så vanliga att UFO-Sverige, under Thorvald Berthelsen's ledning, lärde känna symptomen. (3) Ibland kunde t.o.m. UFO-Sverige skryta med att ha rätt förklaring till ljusfenomen på den nordliga och nordöstra stjärnhimlen innan Försvarets Forskningsanstalt ens hann reagera.

När vi senast talade med Sture Wickerts på FÖA nu i mars uttryckte han sin förvåning över att raketobservationerna försvunnit det senaste året. Plesetsk är intimt förbundet med utvecklandet av kärnvapenrobotar, spanings satelliter och andra hemliga militära projekt. Kanske är det Gorbatsjov's försök att dra ned på de ryska militärutgifter som ger ett utslag även på detta område?

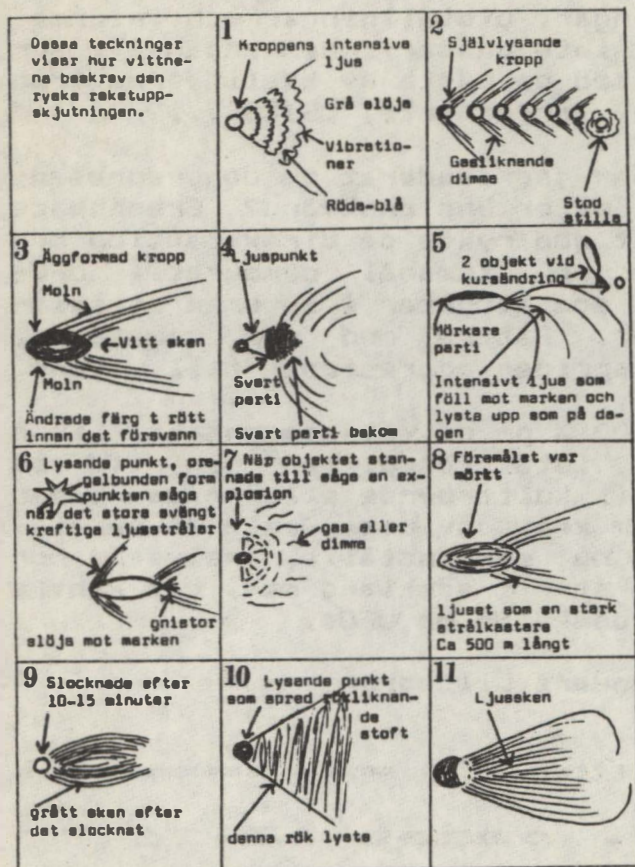
Poliser i "UFO-incident"

1981 publicerade UFO-Sverige-Aktuellt en minst sagt sensationell historia - "ett av de mest väldokumenterade fall vi någonsin fått kännedom om". Fyra polisen hade, under ett nattligt sökande efter en försvunnen gammal man, sett en lysande diskus någon gång "i början av 70-talet", vid Tungelsta, 20 km öst om Södertälje. Så här lød beskrivningen:

"Ett kraftigt lysande objekt kommer på mycket låg höjd glidande fram över markytan för att slutligen stanna upp en bit framför oss. Föremålet - som var diskusformat - spred ett enormt starkt vitt ljus som fick hela omgivningen att lysa upp, jag kunde praktiskt taget se vartenda barr på träden mitt i den mörka oktobernatten!"

"Luften runt den lysande diskusen dallrade och ångade som om föremålet var mycket upphettat! Under hur lång tid vi stod där som helt paralyserade vet jag inte. Plötsligt återvann dock en av mina kamrater fattningen - han sträckte in handen genom den ena polisbilens nedrevade ruta och knäppte på taksökaren. I samma ögonblick började föremålet röra sig, långsamt tippade det över på högkant och nu såg man tydligt den metalliska strukturen!"

"Skivan var cirka 20 meter i diameter. Så började den långsamt glida ut över ett närbeläget gräde. Ytterligare en av mina kollegor slet sig ur handlingsförloppet, kastade sig in i polisbilen och rev snabbt fram den kamera som finns i alla polisbilar. Han rusade efter föremålet en bit och tog sedan i snabb följd flera bilder av objektet. Efter en stund försvann föremålet ur vårt synfält."

Fallet rapporterades till försvaret via Handens polisstation. Polisbefälen bad poliserna att tåga, tydligen på militär order. Filmen var överexponerad, troligen beroende på det starka ljuset. (4)

Polismannens egna ord

Historien verkade så pass intressant att vi publicerade den på engelska i AFUs nyhetsblad (5) och när engelska BUFORA hörde av sig för att få en redogörelse om svensk ufologi och svenska UFO-fall tog vi ursprungligen med händelsen. Clas Svahn som under en följd av år följt de ryska raketexperimenten anade dock oråd. Man fick genom Stig Aggestads hjälp kontakt med den anonyma polisen som rapporterat till UFO-Sverige.

Polismannen, här kallad NGO, berättar ungefär den historia som Aggestad skrev ned. Någon hade försvunnit i samband med svamplockning och poliserna hade kommanderats ut för att leta. Ljusfenomenet bade av NGO uppfattats som ett ljudlöst föremål på några hundra meters avstånd. Skogen lysas upp. Föremålet ändrar form från att ha varit en skiva till att bli runt. Det tycks tippa i luften. "Det bildas ett kraftigt rökmoln runtomkring, varefter det försvinner i sidled. Det försvinner ljudlöst...åt höger från vår sida sett." Poliserna hade beordrats till tystnad av Försvarsstaben. Händelsen hade inträffat 1969 eller 1970.

Den man, troligen en sommarstugugämare hemmahörande i Stockholm, som poliserna letat efter kom så småningom till rätta utan polisens medverkan. Det är inte så ofta sådana sökaktioner sätts igång. Någon skriftlig rapport om ljusfenomenet gjordes inte, bara ett muntligt meddelande till Försvarsstaben. (6) Detta är konstigt eftersom försvaret oftast med stor noggrannhet begär in rapporter om "rymdfenomen". Förhållandet kan antyda att man redan kände till en förklaring till fenomenet.

Nu kan vi publicera det - dramat då fyra svenska polismän mötte ett UFO! Ett av de mest väl dokumenterade fall vi någonsin fått kännedom om har på UFO-Sverige skett. Men ännu har vi inte Sverige kännedom om hur vi hade av allt väntat göra - de fyra poliserna blev fortfarande inte säkra från utrymningens skyddslös - och detta av flera skäl. Bland annat har de inte blivit övervakade utan fått order om att "gåga lågt" med denna mörkhet av andra grader. Ett talande bevis för något som UFO-bevaktarna aldrig vill tro på - nämligen existensen av en i högsta grad fungerande UFO-research hos våra myndigheter.

Ett andra polisvittne

Eftersom NGO inte längre (år 1987) kände sig bunden av tystnadsplikten får Clas Svahn namnet på en av NGO:s kollegor, BED. Clas ringer upp BED: (7)

- Jag tror det var 1970 eller 1971 vi såg det. På senhösten som jag minns det. Efteråt läste jag i en tidning om att ryssarna hade skjutit upp en satellit och vi trodde det var den vi såg. Jag har inget minne av att vi letade efter någon försvunnen bärplockare. Bärenot har jag för mig att vi var ute på någon trafikkontroll. Jag kan inte heller minnas att någon tog några kort. Men jag reagerade på en gång när skenet kom. Så starkt var det. Men så stort var det inte.

- Det var en annorlunda upplevelse, nästan överklig. Det var en intensiv eldkula som rörde sig och jag upplevde det som något tefatsliknande. Man fick en känsla av att det kom emot oss. Jag minns att jag tyckte den kom nära. Men det var aldrig mellan oss och träden, utan mycket högre upp. Kanske syntes det i en 45 graders vinkel upp mot himlen. Någon rapport tror jag aldrig att det skrevs. I och med att det fick sin naturliga förklaring (den sovjetiska uppskjutningen) tyckte väl ingen att det var något att skriva om.

Lösningen

När vi bläddrade i AFUs pressklipp och UFO-tidskrifter från perioden kom ett par möjliga satellituppskjutningar i förgrunden. Vi lånade in mikrofilmer för några olika perioder av Läns-tidningen Södertälje. Den tidningen borde ha publicerat något om det nattliga letandet efter svamplockaren. På förstasidan, måndagen den 6 oktober 1969 hittade vi denna lilla artikel:

**"FÖRSVUNNA SVAMPLOCKARE UTE HELA NATTEN (-5)
HÄLL SIG VARNA ÖVER ÖPPEN ELD!"**

"Ett stort uppbåd poliser sökte under söndagskvällen och natten mot måndagen efter två svamplockare som saknades i Tungelsta-trakten. Vid 02.20-tiden fann en hundpatrull från Muddinge de saknade, en man från Älvsjö och en 55-årig kvinna från Västerhaninge... De hade gått vilse och hittade inte tillbaka till bilen. Trots att det var flera minusgrader under natten hade ingen av den tagit skada av strapatserna...."

Clas Svahn kontaktade senare polismannen BED på nytt. Denne uppgav då att observationstiden var mellan en halv och en minut. Det fanns ingen snö på marken. Föremålet hade syns i öster eller nordost. (8)

För vårt vidkommande finns inga tvivel om att den "UFO-incident" polismannen upplevde natten till den 6 oktober 1969 var den sovjetiska raketuppskjutning Sven Grahn så noggrant utredde.

Polismannen BED förefaller helt införstådd med den lösningen, sedan NGO (som Aggestad intervjuade 1981) levte i tron att han sett ett "riktigt" UFO, en lysande diskus på nära håll. Att ljusstrykan verkligen var mycket hög bekräftas av några finländska observatörers beskrivningar: "Föremålet var ljusare än den tunna månskåran och kastade lätta skuggor på marken" (1).

Båda de intervjuade poliserna ger intryck av att ha ganska grunliga minnesbilder. Detaljer är uppenbart felaktiga i deras berättelse. När Aggestad intervjuade

NGO hade 12 år gått, när Clas Svahn ringde upp poliserna hade nästan 18 år förflutit. Hur mycket kommer du själv ihåg av ett 12 eller 18 år gammalt händelseförlopp..?

"Telemeterskiva" nära bil

Jagen ska anklagas för det skedda, allra minst Stig Aggestad som genom åren gjort ett förträffligt arbete för svensk ufologi, nu senast med rapportcentralen.

1972 "råkade" Anders Liljegren ut för en parallell. I ett äldre nummer av UFO-Information finns en artikel som han ansvarade för att den kom i tryck och som han skäms för, varje gång den passerar förbi. "Telemeterskiva nära bil" lyder rubriken. En man berättade:

"När vi kom upp på krönet...stannade vi. Föremålet hade nu sänkt sig ned och var mycket större. Vi kunde inte längre se några rökliknande streck. Föremålet tycktes ta sikte mot vår bil. Jag tyckte det började bli obehagligt, så jag började backa. Jag hann backa 4-5 meter, när min fru ropade att nu var det nästan inpå oss. Jag tittade framåt och såg att föremålet befann sig under en gatulampa, 15-25 meter från oss. Det var runt och hade en starkt lysande mittpunkt.

"TELEMETERSKIVA" NÄRA BIL

"Från mittpunkten som var 1,5-2 dm i diameter, slog gnistor ut. Föremålet var inneslutet i ett mindre starkt, "fladdrande" ljus. Längs kanterna begavs det av ett grått, disliknande moln. Hela föremålet lyste vitt, men saknade klara konturer. Alltså var 1,5-2 meter i diameter. Jag fortsatte att backa, men föremålet följde efter. Jag stannade igen och detsamma gjorde föremålet. Efter några sekunder kom det sakta mot oss igen. Jag fortsatte att backa, vände bilen och körde därifrån. Min fru iakttog föremålet genom bakrutan. Det stod alldeles stilla en stund och for sedan upp med otrolig fart." (9)

Vad hade makarna sett? Jo, uppskjutningen av ännu en rysk vädersatellit, Meteor 13. Sven Grahn's och BICOFF-Informationens utredning (10) övertygade Anders men det var svårt att få en rättelse publicerad... Man kunde ju inte erkänna att "vi" hade fel och "den" hade rätt...!

Flera fall

Händen är ljuv heter det ju! 1976 hade BICOFF släppt på uppöppningsheten och går själv på samma vana. En iakttagelse vid svensk-finska gränsen på morgonen den 29 januari 1976 (11) visar sig efter UFO-Sveriges utredning vara en raketuppskjutning från Arkangelsk (12).

Maneten över Petrozavodsk (13) den 20 september 1977, som också sågs långt ned på svenska östkusten, är ett fall i samma kategori. Vissa (ex-)sovjetiska forskare hävdar frenetiskt ett annat ursprung (14).

Raket- och robotexperimenten är något som svenska ufologer vid det här laget borde ha lärt sig känna igen. Mönstret: Starkt ljusfenomen på hög höjd, ofta observerat från t.ex. flygplan under färd. Många, många vittnen utspridda på en stor yta. Fenomenet uppträder nästan alltid i gryning eller skymning när solen belyser de högre luftlagren, medan det är mörkt i de lägre.

En uppåtgående liten ljusprick flammor plötsligt upp i en explosion. I samband med explosionen (nytt raketsteg) kan det se ut som om föremålet plötsligt helt ändrar riktning. Det är mycket vanligt att vittnena i det ögonblicket tycker att "föremålet" närmar sig, är på väg emot dem. Att fenomenet rör sig på låg vinkel över horisonten kan i det läget missuppfattas som att det också är på låg höjd och på litet avstånd.

Mycket starka, färgade ljus kan uppstå, bl.a. beroende på de bränslen som används. Ljusskenen och gasmolnen har ofta formen av en plyn (underifrån) eller är runda om de ses "rakt bakifrån" i raketens färdväg. Detta förklarar att fenomenet kan likna en diskus, en eldkula, en fisk, en eanet, o.s.v.. De flera raketsteg tänds/sprängs efter varandra kan det hela likna en hel "formation" av föremål. Rökmoln är vanliga efter raketens framfart.

Det gröna molnet

1985 är det dags igen. "Sovjetiskt trafikflygplan fick UFO-eskort!", enligt artikel i UFO-Aktuellt. (15) Vid en inrikesflygning mellan Tbilisi och Tallinn observeras ett starkt ljusfenomen från en Aeroflotmaskin. Ljuset är konformat och lyser upp marken under. Plötsligt riktas ljusstrålen mot flygplanet (ett nytt raketsteg tänds?). Därefter att raketerna nu ändrat vinkel i atmosfären ses den nu bakifrån som en bländande ljuspunkt omgiven av olikfärgade ringar. Fenomenet tycks närma sig planet (d.v.s. det växer i storlek på himlen framför piloterna - jämför "telemeterskivan" i fallet ovan) och omges av ett grönfärgat moln. En ledamot av vetenskapsakademien dristade sig säga att man "sedan tidigare känner till liknande händelser". Färvissso!

NASA-medarbetaren James Oberg, liksom svensken Grahn en känd auktoritet på det ryska rydprogrammet, spekulerade omedelbart: "Beskrivningen av ett starkt gult ljus som sköt iväg en vit stråle mot marken och sedan ombildades till koncentrisk ljuskoner verkar närmast mönsterbildade för de pseudo-UFOs man observerat i denna region under mer än ett årtionde." (16)

Den avgörande faktorn även i det här fallet är datumet. Originalartikeln i Trud innehöll faktiskt ingen datum-angivelse. Stig Aggestad trodde, av sammanhanget i artikeln sådant det publicerades i norska massmedia, att fenomenet observerades onsdagen den 30 januari 1985. Så var nu inte alls fallet.

UFO

Sovjetiskt trafikflygplan fick UFO-eskort!

av Stig Aggestad

[illegible]

til, at det er det "bøt mens" og den anden nyhetsskole om skolen. Højeste stemme i første valgt til nævning vælger hest dørbo. Følende lader vi i første nævning. Under den anden stemme. TILLYS I GEORGINA og TALLIN I ESTLAND omkring den 30. januar 1953 fik både bestilling og passagerne sine nærmere på et ødelagt tilflytning. Den anden stemme fik mere end en position i nævningen. I MINSKY syn på vad som først mere så end en stor far skjætte.

Föremålet, som befanns ligga på marken 40 och 50 cm höjda, sågde plösslutet ut som tunn, konformad kvaststräla som klart bevisade den underjordiska mark-
linan. I justråden var så stark ut av fyra beströmningsmedlemmarna tydligt kunde urskilja hus och »gågar på marken heter det i fackföreningsutredningen TRUB:s rapport om händelsen.

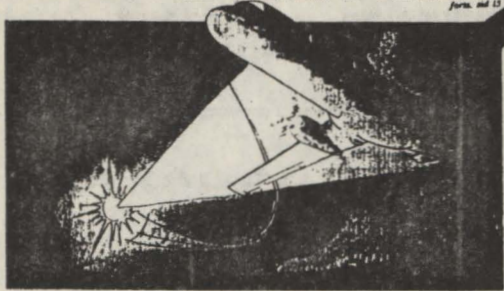
I en anmärkningsvärd kommission av till händelsen säger NIKOLAS SJEL-TUCHIN — korresponderande ledamot av den sovjetiska vetenskapsakademien och tillika vice ordförande i försvarsutskottet, att:

— Det faktum att föremålet över-

ändrade kurs och att ipasströken var så intensiva att den nådde ned till marken från den höga höjden är rivningsan

Enligt uppgift uppträdde den svenska regeringen som stödd till flygvetenskapliga observationer år 1947. Kommissionen har dock inte gjort mycket värde av uppgifterna och några detaljer om dess verksamhet är inte kända. Men detta tycks av alla skäl kunna existera i högsta grad — till en viss grad — vilket är anmärkningsvärt. A

forma. ind. 12

Heikki Virtanen, Stockholm, reste sommaren 1985 över till öststaterna och träffade en del UFO-forskare. Han skrev till mig: "Hittills har inget ministerium velat ta ansvar för ufologerna, kanske beroende på att man i partiledningen starkt ogillade den våldsamma uppmärksamhet som fallet med turflyget från Minsk till Tallinn orsakade i världen. Redaktören för "Trud" (som publicerade fallet) fick en sträng reprimand för att ha publicerat artikeln, och efter det har man inte skrivit om UFO i massmedia... Det kanske intresserar dig att veta att datumet för ovannämnda flygplansfallet är 7/9 1984." (17).

"Märkligt fenomen över södra Sverige förbryllar försvarsstaben!". Så lød UFO-Aktuellts egen artikel om de observationer som hade gjorts på svensk sida av "det gröna molnet" på morgonen den 7 sept 1984, samma fenomen som sågs från det sovjetiska inrikesplanet. Flera vittnen längs ostkusten hade skrämts av fenomenet "i trädtopps-höjd" vid den norra horisonten. T.o.m. luftbevakningsexperten på försvarsstaben var (inledningsvis) förbryllad. Han hade inte fått rapporter om någon rysk uppstigning.

Fenomenet den 7 september 1984 observerades från minst 15 olika platser i Finland. Det började som ett starkt lysande förenål med stigande bana. Sedan kom ett blivrande ljus och en kaskad av färger slog ut: rött, grönt, gult och purpur. Himlen var klar, skådespelet sågs över hela Finland. Detta var bara ett av fyra från Finland observerade ryska ryndskott det året. (18)

Vid upprepade tillfällen, har vi uppmanat UFO-Sverige att publicera ett beriktigande. Den som lever får se... (När UFO-Sverige ändå rättar kan man passa på att ta med det "UFO över Argentina" som publicerades i UFO-Aktuellt 2/1980, sid 17. Det var rester efter en uppskjutning av en sovjetisk spionsatellit från Plesetsk, enligt Obergs utredning. Jfr UFO-Information nr 4/1985 sid 10-11).

Det senaste fallet

Också tidskriften UFO-Information går ibland i "raketfällan". I det senast utkomna numret (19) översätts och citeras under rubriken "UFO-jakt i Kina" en artikel ur Flying Saucer Review. FSR kan ju tyckas vara en auktoritativ källa, men är det allra minst i detta sammanhang. Flera gånger har nämligen FSR gått ordentligt "på pumpen" när det gäller observationer av rydöexperiment. Den åldrande redaktören Gordon Creighton har dåligt sinne för nutidens realiteter och tycks drivas av en paranoid skräck för kommunister, söddjävlar, demoner och naiva UFO-skeptiker som ibland vågar påstå att det också är annat än "äktas UFOs" som ses. (Kort sagt: FSR är en tidskrift som f.n. inte rekommenderas till 100 %).

Det fenomen som sågs den 27 augusti 1987 över bl.a. Shanghai har Öberg klart identifierat som en ny japansk raket, benämnd H-1. Tre timmar efter uppskjutningen passerade den roterande över Kina och spred ut bränslerester i zonen mellan natt och dag. Några veckor tidigare hade ett liknande japanskt rydskott orsakat en "UFO-våg" över USA:s östkust. (20)

På marken hade kinesiska vittnen samtidigt rapporterat strömvabrott och att arbetsur stannade. I Petrozavodsk 1977 hade "nanoten" bränt hål i fönsterrutor. Det är lätt att koppla samman händelser på marken med ett plötsligt upplammande, skrämmande hinfånganden som den utbildade och upplysta befolkningen inte vet orsaken till. Förmodligen förekommer strömvabrott varje dag i Kina, klockorna kanske inte är av bästa kvalitet och fönsterhållen kan ha en helt alldaglig förklaring som det är svårt att spekulera i utan att ha varit på plats.

Den 21 februari 1946 gick en meteor ned i en finsk by och "tände eld på" en bastubyggnad. En enveten redaktör på Hufvudstadsbladet hävdade att detta var en oöjlighet. En meteor kan inte, menade han, vara så varm när den når jordytan att den orsakar en eldsvåda. Han fick rätt. En geolog undersökte saken på plats och fann att det inte fanns något orsakssamband. Det råkade bara slumpa sig så att branden inträffade på samma tid som meteoren. Meteoren hade gått ned i Bottniska viken 3-5 mil från kusten, men något vittne hade råkat se den just i den riktning där branden sedan uppstod. (21)

Stå vi någonsin lyckas skapa trovärdighet åt ufologin får vi inte fortsätta att "gå på" sådana här stenbara orsakssamband. "Man får tänslan att svensk UFO-rörelse börjar om på nytt varje år" skrev Clas Svahn i en ledare i UFO-Aktuellt nr 4/1987. "Historielösheten är påfallande. Tidigare vinnna kunskap är som bortblåst."

Däko alla fenomen som observeras tycker vi oss skönja en kärna, en rest av intressanta, oförklarade observationer som kräver fortsatt forskning. Men hur ska vi kunna få till stånd en seriös forskning omkring dessa observationer när vi själva gör så här elementära misstag ? Vilka andra misstag begår vi längs vägen, misstag som vi inte ens upptäcker i efterhand?

Referenser:

1. James E. Oberg: UFOs and outer space mysteries, sid 163-164.
2. Sven Brahn: Synpunkter på UFO-observationerna på västra sidan av Bottniska viken den 6 oktober 1969. GICOFF-Inf. nr 1/1971, sid. 20-33. Även undersökningar i GICOFF-arkivet (AFU).
3. Se bl.a. UFO-Information nr 3, 4, 5 och 6/1977.
4. Stig Aggestad: Svensk poliser i UFO-incident. UFO-Sverige-Aktuellt, nr 1/1981, sid. 19-20.
5. AFU Newsletter nr 21, sid 5-6.
6. Clas Svahn. Telefonintervju den 6 juli 1987.
7. Clas Svahn. Telefonintervju den 1 sept 1987.
8. Clas Svahn. Telefonintervju den 27 okt 1987.
9. UFO-Information, nr 8/1972, sid 16-17.

10. GICOFF-Information, nr 5/1972, sid 10.
11. GICOFF-Information, nr 4/1976, sid 8-9.
12. UFO-Information, nr 4/1977, sid 12.
13. GICOFF-Information, nr 3/1978, sid 4-7.
14. Jüri Lina: UFO-forskning i Sovjetunionen, sid 112-129. Se även Christer Nordin: Professor från Sovjet gästade UFO-Sverige-konferens. UFO-Aktuellt, 1/1988, sid 25.
15. UFO-Aktuellt nr 2/1983, sid 13,15.
16. James E. Oberg: The "Green cloud" and the Soviet UFO scene. The Skeptical Inquirer, vol.9, pp.306-307.
17. Brev från Heikki Virtanen, 21 aug 1985.
18. The UFO Research of Finland Annual Report, 1984.
19. UFO-Information nr 1/1988, sid 7-13.
20. The Skeptical Inquirer, Spring 1988, sid 233-234.
21. Hufvudstadsbladet, 24, 26, 28 februari, 7 och 10 mars 1946. Heikki Virtanen hittade artiklarna!

===== AFU Newsletter 31 =====

===== UFO-Aktuells senaste utgåva =====

Bilder som lurar läsaren?

Senaste numret av UFO-Aktuellt anländer. Nr 1/1988 flyter som vanligt ut åt alla möjliga håll. Det brukar ofta vara så med nummer ett, två och tre, ända fram till nr fyra då man vill att läsarna ska prenumerera och plötsligt koncentrerar sig på väsentligheter och kastar in vad man har tillgängligt av intressant UFO-material som sparats under året.

Mycket av texten i UFO-Aktuellt är "fescomaliskt" allmogods som man läst tio gånger förut och inte orkar med en elfte gång. Med glädje ser man att den lilla notisspalten nu försetts med så enkla källreferenser som gör att man har en liten chans att bedöma trovärdigheten. OMNI är en hygglig kapitalistisk källa, APN ett skapligt kommunistiskt propagandaorgan och AFU...näja...

"Rapportcentralen noterar" och "Presspegeln" brukar vara de delar som innehåller några nyheter. Som vanligt illustreras rapportfallen med foton som "hänger i luften", både bokstavligt och bildligt. Vad har de tre foton som visas på sid 12-13 med texterna att göra?

Lyckades Wandy Svensson i Skoghall verkligen fotografera det hon såg, eller visar illustrationen något annat? Eller är det inte så att fotot visar något (vad vet väl ingen) som visade sig över Cocoyoc, Mexico den 3 nov 1973, alltså för 15 år sedan?

Vill vi ha intelligenta människor som läsare av "Sveriges största UFO-tidskrift" så här vi inte utsätta läsekretsen för sådana här billiga, tarvliga knep för att fånga uppmärksamheten. Vi känner igen metoden från saligen avsoanade UFO Report, men att Sveriges ideellt inriktade huvudorgan för UFO-frågor..? Otroligt, men sant. De övriga foton på samma sida har vi också sett i andra sammanhang, var spelar kanske inte så stor roll?

Varför hann det intressanta Säterfallet från nyårsafton 1987 (ned i den engelska delen av denna utgåva) inte med

i rapportredovisningen eller som en särskild artikel? Det har gått fyra månader mellan observation och UFO-Aktuells utgivning. Är maskineriet så trögt?

Varför inte en rad om UFO-Sveriges riksstämna? UFO-Sverige är en av få organisationer som sällan eller aldrig skriver om de egna konferenserna i det egna huvudorganet (utom när det dyker upp en rysk professor som i likhet med de flesta andra ryssar är dåligt informerad). Finns det inget att skriva om? Inga beslut, ingen ekonomi, ingen debatt, inge lokal verksamhet värd att orda om...??

Göran Morlén har lyft sig själv i håret genom att stöda ut de minsta notiserna och obestämda eldkloten som far över våra bygder. Kvar har blivit en mer läsvärd spalt som dock ibland blir väl pro-ufologisk, snåljattig och petitessig för min smak. Har ufologer alltid rätt och skeptiker och pressgubbar (nästan) alltid fel?

Kan det inte vara så att svensk ufologi presenterar sig själv (t.ex. på ett svenskt västkustuniversitet nyligen, vi hörde en underhandsrapport om reaktionerna bland publiken) i ett litet naivt och löjligt skimmer?

Är det marknadsföring man sysslar med eller kan detta kallas "forskning"? Hur är det egentligen med "den ufologiska faktabasen", hur är det med ufologers kunskande t.ex. om vad som sker internationellt? Här borde kanske Morlén sätta in en liten kritisk kampanj istället för att gnälla på oskyldiga rubriksättare som bara utnyttjar det dom ser! Hursohelst, Morléns tabell med alla UFO-artiklar är en liten kultorgärning.

Sven Sjöqvist artikel om "Maddock-teoria" var det mest intressanta, intelligenta och läsvärda i UFO-Aktuellt nr 1/1988.

Anders Liljegren

Aktuella böcker på engelska

Ljusår från sanningen?

Meier-fallet har fått stor publicitet, men mycket av denna härtstannar från folk vilka har finansiella intressen i fallet. Kulter av Meier-troende finns nu i de flesta västeuropeiska länder plus USA. Även i Sverige finns en grupp i Göteborgstrakten.

Eduard "Billy" Meier's historia går i korthet ut på att han, ända sedan barndomen, haft kontakt med utomjordiska varelser, och fått besöka olika planeter. Mellan 1975-80 säger han sig ha haft kontakt med varelser från Plejaderna, i huvudsak den vackra Genjase. Av henne mottog han budskap med religiöst/filosofiskt innehåll. Han har tagit hundratals med foton av deras farkoster. Dessa är mycket tydliga och visar svävande diskusformade föremål över olika skogsområden. Det finns dock inga vittnen, vare sig till kontakterna eller fotograferingarna. Meier har även tagit fler filmer.

Meier förvarade sina foton i en skokartong under sängen. Många foton har försvunnit, då i stort sett vem som helst kunnat gå in och ut ur hans hus.

Han bor i byn Hinwil på den schweiziska landsbygden. Meier's foton och påstådda kontakter gjorde att han snabbt drog till sig massor av folk. Ungdomar tältade i trädgården. Rika medelålders damer från bl.a. USA och Japan kom för att bära om hans upplevelser. För dessa höll han långa utläggningar om den filosofi han lärt av Genjase.

Det är genom intervjuer med Wendelle Stevens och makarna Elders som Gary Kinder får sitt mesta material. I gengäld får dessa en viss procent av bokens försäljningsinkomster! Wendelle Stevens är en pensionerad f.d. överste, som f.n. avtjänar ett sju-årigt fängelsestraff för sexuella övergrepp på snäfflickor.

Makarna Elders var från början kritiska till hela historien, men sedan de besökt Meier tillsammans med den entusiastiske Wendelle Stevens ändrar de uppfattning. De genomsöker alla rum och uthus på Meiers gård, men kan inte finna något misstänkt, modeller eller så.

Kinder vänder sig till en mängd fotoexperter för att få foton analyserade. Eftersom Meier inte har ett enda negativ är det ingen som med säkerhet kan uttala sig om äktheten. Det finns bara andra- och tredjehandskopior. Ett par experter uttalar sig att fotona ser äkta ut. Om de är förfälskningar är de ytterst skickligt gjorda.

Andra analyser som utförts av Ground Saucer Watch visar att det bl.a. är modeller vilka hänger i träd. Ibland är dessa upphängda i ballonger. Metoden har gjort att Meier kunnat ta många kort i tät följd. Ballongen har blåst iväg, och farkosten har befunnit sig i olika positioner. Det är också vid sådana tillfällen som Meier

tagit sina berömda filmer. Om detta nämner Kinder inte ett ord. Meier måste ha haft någon eller några medarbetare när han tagit sina foton. Han är nämligen enarmad efter en bussolycka.

Familjen Meier lever under ganska små förhållanden. Deras inkomster består till största delen av den pension han får p.g.a. sitt handikapp. De bor modernt och har en mindre odling av potatis och grönsaker.

De författaren Gary Kinder vet man inte mycket. Detta är hans första bok om UFO. Den ger ett okunnigt och okritiskt intryck. Parallellt vävs den amerikanska UFO-historien, från Arnolds observation 1947 till Pascagoula-fallet 1973, in.

Man får intrycket, när man läser boken, att den enbart bygger på intervjuer med personer boende i USA och som är inblandade i Meier-fallet. På de sista sidorna får man dock, helt överraskande, veta att Kinder besökt Meier under flera månader och intervjuat honom, hans familj och åtskilliga andra, inklusive fotofirman där Meier lånat sina filmrullar.

Samtidigt är boken delvis skickligt skriven. En person med dåliga förkunskaper i ämnet kan mycket väl tro att Meier talar sanning. Kinders motiv för att skriva boken är enbart ekonomiskt. Första upplagan är tryckt i 50.000 ex. Den har hittills sålt mycket bra, och blivit uppmärksammas i både radio och TV.

Mitt slutord blir detta:

Meier kan ha haft någon form av psykiska upplevelser eller religiösa uppenbarelser. Något rymdskepp från Pleiaderna har han dock aldrig fotograferat eller ens varit i närheten av. Boken är ett avsträckt exempel på människor vilka utnyttjar en udda person som Meier av ekonomiska intressen. Det är Wendelle Stevens och dottern Elders som är skurkarna i sammanhanget. Billy Meier är endast offret. Min teori är att Kinder handplockats av Stevens för att skriva denna bok. Stevens och dottern

Elders har nämligen tidigare skrivit två positiva böcker, om Meier-fallet (UFO contact from the Pleiades, vol. I och II).

Sven-Olov Svensson

Gary Kinder: Light years: an investigation into the extraterrestrial experiences of Eduard Meier. The Atlantic Monthly Press, 266 s., ill, \$18.95.

AFU Newsletter 31

Engelska boknyheter

Väldigt många böcker och sammanställningar av stort intresse är "på gång". Flera av de gamla "uvarna" ger sig på nytt in i debatten. Här ett axplock:

Linda M. Howe: Animal mutilations, the UFO factor. Ges ut 1988 av Arcturus Book Service i mycket begränsad upplaga. Howe gjorde 1980 en TV-film om djurstympningar i USA och detta är berättelsen om hur hon bl.a. träffar en under-rättelseman vid Air Force och får se hemliga dokument om kraschade tefat. Det lär vara samma man som misstänkts ligga bakom de s.k. MJ-12-dokumenterna (som i vissa kretsar anses vara falska).

Jerome Eden: Scavengers from space: The UFO hostility hypothesis. Privatutgåva, 1988. AFU får mycket ofta frågor om Wilhelm Reich, orgonenergi, och Trevor James Constables böcker och forskning. I den här nya boken av Reich's och Constable's efterföljare ses UFOs som extremt fiendliga.

Jacques Vallée: Dimensions. A casebook of alien contact. Contemporary Books, 1988. En ny "Vallée" kan tyckas vara ett måste för varje bokhylla. Tyvärr visar det sig, sedan vi köpt in boken, att den bara är ett hopkok av material tidigare publicerat i böckerna Passport to Magonia, Invisible College och Messengers of deception, plus några tillägg och oredigeringar. Ett slöpet försök att dra in pengar på det nya UFO-intresset i USA. Bissa ven som oabads skriva förordet? Jo, Whitley Strieber, förstås.

Whitley Strieber: Transformation. I brev till Clas Svahn (19 februari 1988) berättar succéförfattaren till boken Communion (se Clas' recension på engelska i AFU 30) att han nu skrivit en uppföljande UFO-bok som kommer att ges ut i USA hösten 1988. Whitley har fått mer än 4.000 brev från människor som velat berätta om "visitor experiences of one kind or another". "What is happening to us is extraordinary, wonderful, terrifying, possibly dangerous - all of these things."

J.Allen Hynek, Philip Imbrogno & Bob Pratt: Night siege. Boken beskriver UFO-observationer under fem års tid i trakten av New York. Här har tusentals vittnen sett en jättelik "flygande vinge" som svävar över nejden. Ett oadernt spökflyg av typiskt amerikanskt jätteformat! Hynek aedverkar postuut med snärrer inlägg som ska inte betraktas som huvudförfattare.

Hilary Evans & John Spencer: Phenomenon. From flying saucers to UFOs. Futura (MacDonald & Co.), England, april 1988. Ytterligare en bok (efter "UFOs 1947-1987") som egentligen är en artikelsamling, med aktuella bidrag från 35 olika peanor. Anders Liljegren/Clas Svahn nedverkar med material även i denna utgivning (kapitlet "Ghost rockets and phantom aircraft"). Boken är mer kommersiellt upplagd än den förra och kommer att ges ut också i USA. Förhoppningsvis står flera länder på tur. I vårt tycke var dock "UFOs 1947-1987" minst två strån vassare!!

Jenny Randles: Abduction. Robert Hale, England, 1988. Engelsk ufologi's leading lady publicerar sig minst en gång varje år, vilket man måste göra om man försöker "leva på" UFOs. Den nya boken är en presentation av alla de engelska abduction-fallen.

Richard Hall: Uninvited guests: A documented history of UFO sightings, alien encounters and coverups. Kommer 1988 på amerikanskt förlag. Hall är en av veteranerna inom amerikansk ufologi. En gång inom NICAP (gjorde bl.a. The UFO Evidence), sedan redaktör för MUFON:s tidskrift under en period. Boken handlar bl.a. om krascher och kidnappningar, amerikansk ufologis älsklingstenar.

Utgivningar från VUFOF

Johan Kinneryd: Handledning för UFO-fältforskare. Cirka 50 sidor om feltoltningar, hinfenomen, metodik för UFO-rapportering, intervjuer och dokumentation. Myndigheternas sekretessbestämmelser, kontakter med massmedia och hjälpmedel som står till UFO-forskarens förfogande. Adresslister, m.m. Pris 50:- inkl. porto.

Johan Kinneryd: En sammanställning om UFO-händelserna i Balarna, januari 1985. Cirka 70 sidor med fallbeskrivningar, statistik, analyser. En av de mest seriösa sammanställningarna om svenska UFO-fenomen. Pris 60:- inkl. porto.

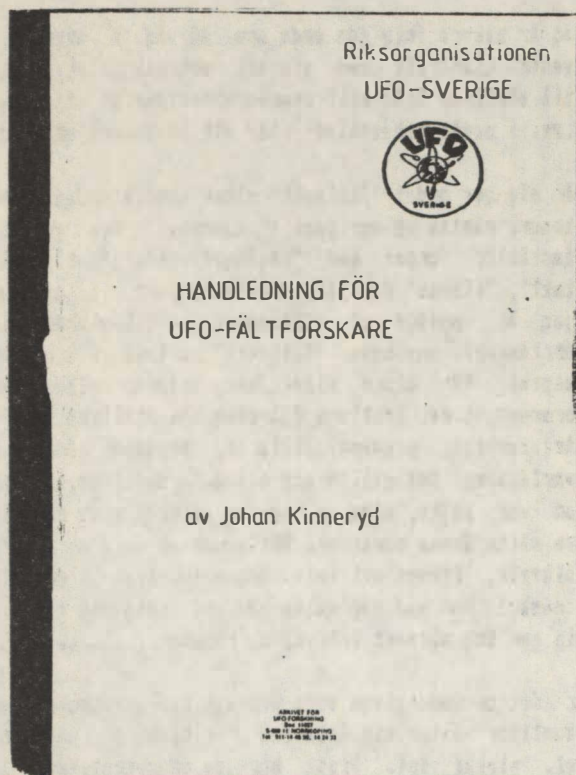
Stöd VUFOF:s arbete genom att beställa från Västerbergslagens UFO-förening, Box 71, 771 01 Ludvika. Sätt in pengarna på postgiro 16 099-4.

Nytt från UFO-Sverige

Handledning för fältforskare

Ofta blir det så, inom stora organisationer, att fina insatser mer eller mindre glöms bort eller inte får den uppmärksamhet och "marknadsföring" de egentligen skulle förtjäna.

Polismannen Johan Kinneryd, aktiv i Västerbergslagens UFO-Förening, har sammanställt en "Handledning för UFO-fältforskare" för UFO-Sveriges räkning. Den har använts som studiematerial vid organisationens senaste fältforsarkurs, där Kinneryd var kursledare. Handledningen förtjänar egentligen en bättre spridning än så. Den är läsvärd för varje svensk som på hemmaplan vill skaffa sig en grundkunskap om hur UFO-undersökningar kan och bör gå till, vilka fallgror som finns, o.s.v.

På ett enkelt och lättfattligt sätt beskrivs i olika sektioner UFO-feltolkningar, himlafenomen, rapporteringsarbetet, myndigheternas sekretesslagstiftning samt "UFO-forskarens redskap". Stor uppmärksamhet ägnas åt halofenomen, hägringar och ljusspridningsfenomen. Båremot får raketuppskjutningarna bara tre rader, vilket är synd med tanke på att de fortfarande, 1988, är en av ufologens främsta fallgror (se separat artikel i denna utgåva).

Kapitlet om sekretesslagen (sid 28-31) fann jag själv mycket värdefullt eftersom det tangerar vårt arbete med avhemligade dokument från Försvarsstabens, FÖA och andra myndigheter. Som polisman är Kinneryd utbildad på området och gör en begriplig översättning av lagtexten.

Materialet till "UFO-forskarens redskap" har Kinneryd i stor utsträckning hämtat från Allen Hendry's utmärkta "The UFO handbook", med en lämplig anpassning till svenska förhållanden och värderingar.

I några bilagor ges exempel på en fiktiv (?) UFO-rapport, en del välbetänkta definitioner, ett par förträffliga adresslistor till myndigheter/flottiljer/flygplatser, plus en del annat matnyttigt.

På 51 sidor har Kinneryd lyckats få ned de väsentliga grunderna för arbetet. Tidigare handledningar har ägnat onödigt stor uppmärksamhet åt de sällsynta landningsfallen med avtryck och spår på marken.

Det är tråkigt att Johan Kinneryd av familjeshäl tackat nej till att engagera sig i UFO-Sveriges rapportcentral. Det hade kunnat bli en utveckling av den verksamheten. Förhoppningsvis går hans kunskap ändå inte förlorad för UFO-Sveriges fortsatta arbete. En handledning behöver förnyas vartannat, vart tredje år, därför att ämnet faktiskt utvecklas och adresser blir inaktuella.

Anders Liljegren

Johan Kinneryd: Handledning för UFO-fältforskare. 1987, Riksorganisationen UFO-Sverige. 38 sid + bilagor 13 sid. Kan beställas från Västerbergslagens UFO-förening, Box 71, 771 01 Ludvika, tel 0260/791 46 eller 819 00. Pris 45:- som insättes på postgiron 160 99-4.

UFO-Sveriges riksstämman

Riksstämman i Enköping hade förmodligen ett rekordligt antal besökare. Vi kunde räkna till 40-50 personer som mest. Någonsting hade klickat i den utåtriktade informationen via UFO-Aktuellt: få utanför de inre kretsarna (och enköpingsbor) visste om tid och plats.

Ieför stämman hade valberedningen sökt en villig och kunnig ny ordförande, men i brist på kandidater erbjöd sig Christer Mordin att stanna kvar. Christer är en särdeles munvig person som fick visa sina färdigheter vid den externa delen. Sjukdomsfall gjorde att han tvingades prata i nära två timmar för att fylla ut programmet.

Utan att vara patriotisk (Clas är numera ordf. i AFU-stiftelsen) tror jag att många fann Clas Svahn's redovisning av robotobservationer och spökraketforskning vara det mest spännande inslaget på konferensen. Här fanns något nytt att ta på, något man inte hört förut till leda. Äntligen blev det tyst i den annars nästan barnsligt stökiga lokalen.

Som vanligt är som om en nyhet inom UFO-Sverige. Omigheten finns även inom styrelsen, och yttrar sig i ett tvåfrontsstrid mellan "de gamla i gården" och nytt styrelsefolk från framförallt Västerbergslagens UFO-Förening som nu blivit den största UFO-Sverige-föreningen. Inte ett enda ekonomiskt beslut hade fattats av riksorganisationens styrelse och sammankallade styrelse-östen hade inte blivit av, hävdades t.ex. från Balarna.

Clas Svahn kritiserade UFO-Aktuellt för dess låga förväntningar på läsarna. Mikael Ekstrand hävdade att AFU Newsletter var ett slags "specialisttidning". UFO-Aktuellt ska vara lättläst och lättillgänglig. Någon specialisttidning för ufologer har som således inte aspirationer på att bli.

Clas pekade vidare på att UFO-Sverige inte kunde redovisa hur mycket pengar som satsas på egna undersökningar. Dessa pengar fanns inbakade i olika kostnadsposter, t.ex. klippbevakning, porton, telefon och var inte så lätt att särskilja från andra kostnader, menade UFO-Sveriges nya skärpta finansminister, Eva Andersson. Mycket satsas av lokal-grupperna utan att gå in i UFO-Sveriges resultat-räkning. Varför inte göra som AFU gjort under en följd av år, redovisa dessa bidrag/kostnader som gåvor på intäkts-sidan? Om UFO-Sverige någon gång i framtiden får chansen att söka bidrag måste det ju vara värdefullt att kunna visa upp vad en besöksverksamhet faktiskt kostar, inte bara det som verifieras direkt på föreningens kassa.

Anders Liljegren

AFU Newsletter 31

Noterat

Svenskar bärgade tefat ...vid Bermudaöarna

Som en liten lättläst grej när ni ändå ligger i hängmat-tan och njuter av stöna somrardagar (peppar, peppar, ta i trä...) ska ni nu få höra den allra senaste historien från USA som vi samlar ur "Solar Space-Letter" ett av dessa närliggande tefats-bultblad som regelbundet ramlar in i AFUs postbox, som vi tittar med nyfikenhet varje dag.

Ett internationellt forskarlag bärgade i september förra året, i största hemlighet, ett 90-fots tefat från botten av Bermuda三角eln. Det är sant, för det har berättats på en presskonferens i Belgien av en viden Dr. Hugo Pirson (som satt och tumade på en topphemlig dossier, det ni!) och det har stått i svart på vitt i ett pålitligt amerikanskt blad, vi tror det var National Examiner eller Weekly World News. Vilket spelar väl inte så stor roll, huvudsaken att det stått någonstans, eller hur...? Artikeln är i alla fall skriven av Patricia Madenworth - henne känner ni väl som en pålitlig journalist?

Fartyg och besättningar från Sverige, England, Frankrike, Grekland och Nya Zeeland deltog i bärgandet av föremålet som upptäcktes i juli 1987. Det ryktas nu att tefatet befinner sig på fast mark och undersöks antingen i Storbritannien eller i Sverige, vilket är tyvärr litet osäkert. (Här kan ju inte få veta allt här i världen). Några kroppar fanns som inte omdirigerades på UFO som uppges vara minst 1.000 år gammalt, varför man ser ett samband med de gamla legenderna om Atlantis.

En svensk myndighetsperson avfärdar det hela i en typisk slutbild: "It is very routine business. We've been doing sweeps like this for years". Jo jo, svenskarna kan konstern att avfärda den! Först ubåtarna, sedan alla rykten om Palenquardet, sedan vapenavfallingarna, och nu till på köpet detta!

Källa: Solar Space-Letter, April-March 1988. Utges av Blue Rose Ministry, Arizona, USA.

Folkvett...?

Jag är säkert inte den enda som förväntats över att en svensk tidskrift med påstått vetenskapligt innehåll - till skillnad från allt pseudovetenskapligt tjaffs, som t.ex. i detta nyhetsblad - bär ett så underligt namn.

För mig ger ordet "folkvett" minst sagt blandade associationer, nästan en sur smak i munnen. Synonymordböcker jämför ordet med "ungägesvett", "hut", "hyfs", "takt", "finess" och liknande hönårsord. I min ungdom (jag är uppfödd på 1950-talet på Vikbolandet utanför Norrköping) användes "folkvett" oftast i betydelsen respekt för äldre eller mer erfarna eller kunniga personer, t.ex. traktens fjärdingsman (tillika lag- och skrivkunnig), provinsialläkaren, prostern, kantorn eller överlärares. Det gällde att hälsa ordentligt, bocka om man var pojke, niga om man var flicka, visa respekt när man mötte dessa personer. Detta var en del av begreppet folkvett, liksom att inte ropa offentligt eller peta sig i näsan! Men vad har detta med vetenskap att göra...? På mig ger det närmast intryck av pseudo-.....

Är det en undergiven veta hut-attityd gruppen av svenska skeptiker väntar sig från oss "fritänkare" så tar man fel, plakat fel. Visst har jag en mycket, mycket stor respekt för lärdom, men inte på UFO-området där dessa självpåkända experter knappast rört vid en UFO-rapport. Döp en tidskriften till något lämpligare!!

Anders Liljegren

I sista minuten: Coral död

Enligt ett amerikanskt nyhetsblad, som citerar veteran-ufologen Jim Moseley, har Coral Lorenzen avlidit blott 63 år gammal. När AFU Newsletter går i tryck är detta ännu obekräftat. Coral Lorenzen var en av de starkaste profilerna inom amerikansk UFO-forskning. Envist hävdade hon sin egen linje och organisationen APRO:s oberoende.

Källa: Interplanetary News, May 1, 1988.

Hemvärnet söker efter störtade planet.

Sundsvall den 24. (TT)

Inte heller på torsdagskvällen hade man fått något belägg för att en flygmaskin skulle ha störtat utanför Tåne upplyser hemvärnschefen i Kristoffersson i Fällfors. Hemvärnet har varit ute med båtar hela dagen och Ukaså har kustbefolkningen deltagit med spaningar och varje uppslag har noga undersökts. Om såsom iakttagarna i Byske vidhålla, en maskin störtat i närheten av Svartudden måste den ha gått till botten. Några dragningar har man ännu ej vidtagit. Sådana sätter man i gång först, då man fått direkt därefter.

Clas Svahn

Det Okända

□ UNDER ANDRA VÄRLDSKRIGET kränkte minst 16.000 flygplan svenskt territorium. Av dessa förblev 5.890 oidentifierade. Flertalet på grund av dålig väderlek, korta observationstider eller andra naturliga orsaker.

Flera flygplan och robotar störtade också på svensk mark.

"Spökplanets" krasch – bara en av krigets olösta gåtor

ENLIGT EN sammanställning gjord av Försvarstabens luftförvaravdelning efter krigsslutet, slog sex robotar och 342 flygplan ned i Sverige mellan åren 1939 och 1945. Och då talar vi om kända fall. Säkert kraschade ytterligare en handfull olyckliga i oländig fjällterräng där de hittades först långt senare.

Men en del flygplan försvann för alltid. Några försvinnanden omgavs av stor mystik och en handfull av dem har odlats som mysterier av ufologer och populärvetenskapliga journalister under åren. Mysterier har en tendens att bara bli bättre med åren.

En av dessa händelser inträffade i norra Västerbotten under krigets första år. I Norrbottens-Kuriren den 25 september 1941 stod följande rubrik: "Spökygare landade på Byskefjärden". I artikeln beskrivs hur ett oidentifierat flygplan försökt landa, eller rent av störtat, på Tånefjärdens vatten.

□ Fler vittnen

Flera personer hade bevitnat den dramatiska händelsen.

Kuriren har fått tillgång till tidigare hemligstämplade handlingar samt talat med ett av vittnena.

Klockan fem på eftermiddagen onsdagen den 23 september 1941 såg några kvinnliga luftbevakare och fiskarhustrun Hanna Östlund hur ett okänt flygplan närmade sig från öster och landade (störtade?) på Tånefjärden nordöst om Byske i Västerbotten. Zolo Östlund, som tillsammans med sin pappa Verner hade varit ute och fiskat natten innan, låg och sov när Hanna kom inrusande och väckte dem.

– Mamma var upprörd och berättade att ett flygplan hade störtat på fjärden utanför, minns Zolo Östlund som var 20 år 1941.

SAMTIDIGT som Hanna Östlund rusade in i stugan för att väcka sin man och son slog en grupp kvinnliga luftbevakare larm. Från sin observationspost nära fjärden hade de sett planet

Byskefallet är ett av hundratals händelser som varit föremål för intresse i samband med "Projekt 1946". Ursprungligen omdömt av Jan Ove Sundberg i en veckotidningsartikel som vi hade stark anledning misstänka inte var helt korrekt. Nu visade det sig att det verkligen fanns dokument om saken i Krigsarkivets samlingar från luftbevakningen under krigsåren.

Entusiaster i en västerbottnisk dykarklubb försöker skrapa ihop pengar för att denna sommar söka efter det störtade planet. Lycka till, får vi väl säga.

Om den här incidenten har med UFO att göra är inte lätt att säga. Den har säkert intresse för våra läsare, ändå.

Spökygare landade på Byskefjärden.

Efterforskningar
ha ej lett
till resultat.

Stockholm den 25. (TT) Från en luftbevakningsstation i Skellefteåtrakten rapporterades på onsdagskvällen, enligt vad som meddelas till ett par morgontidningar, att man sett ett okänt flygplan gå ned på vattnet utanför Byske. Man kunde inte avgöra, om maskinen försökte landa eller störtade i vattnet. Trots noggranna efterforskningar hade man ännu på onsdagskvällen inte lyckats anträffa något flygplan.

På tidningarnas förfrågan meddelas från försvarsstabens presssektion att stabens luftförsvarsavdelning fått uppgift från luftbevakning och ortsbefolkning, att ett okänt flygplan skulle ha landat på eller i trakten av Byskefjärden men att närmare undersökningar inte på något sätt bekräftar denna uppgift. Något svenskt flygplan saknas inte, meddelar försvarsstaben.

SAMTIDIGT som Hanna Östlund rusade in i stugan för att väcka sin man och son slog en grupp kvinnliga luftbevakare larm. Från sin observationspost nära fjärden hade de sett planet komma in på låg höjd, tippa över på ena vingen, nödlandade och börja sjunka.

I Försvarstabens hemligstämplade dagrapport konstaterade vakthavande officer Sixten Sandberg att föremålet haft en längd av närmare 15 meter, varit gråfärgat med trubbig nos, haft vingar på främre delen av flygkroppen samt ett delat stjärtparti.

– När jag och pappa rusade ut kunde jag se en gråkroppssmolag och flöt på vattnet. Vad det än var så hade det hunnit sjunka ganska mycket, säger Zolo som inte kunde se några människor vid vraket.

□ Tog sig i land?

Det skulle dröja minst en timme innan planet sjönk. Men om det fanns någon besättning ombord så kom den till slut till ro. Kanake dog de direkt vid nedslaget. Kanske lyckades de rädda sig ur planet och ta sig i land i skydd av mörkret. I dag är det ingen som vet.

När befälhavaren för det lokala hemvärnet, fjärdingsman Kristoffersson, kom till platsen med sina män började det redan bli mörkt. Beväpnade med skarpladdade mousergewehr, tillsammans med hela familjen Östlund och med pappa Verner vid rodet, gick man i båt ut till platsen, tre distansminuter från land.

– Vi letade fram till klockan nio på kvällen med hjälp av strålkastare, men till slut var vi tvungna att ge upp, berättar Zolo Östlund. Inte ett svar.

NÄRDAGEN med militären och familjen Östlund kom tillbaka vid 19-tiden stod landsfiskal Pettersson på stranden med flera militärer beredda på att ta om hand planets besättning. Mörkret hade sedan länge lagt sig och Kristoffersson bestämde sig för att fortsätta sökandet så snart det åter ljusnade.

Efter nio timmars sömn återupptogs sökandet klockan 04.00 på morgonen nästa dag. Gång på gång passerade hemvärnsmännen platsen med sina båtar. Ivrigt spanande mot vattenytan försökte de upptäcka några spår efter det kraschade planet. Men utan resultat.

För Försvarstabens blev kraschen utanför Byske den 14:e av 16 "neutralitetskränkningar" denna dag. Runt middagstid och framåt eftermiddagen hade minst sex nazityska flygplan kränkt den svenska gränsen. Strax efter 13.00 hade svensk luftvärn öppnat eld mot en tysk Messerschmidt 110 över Falsterbo utan att träffa.

Misstanken om att det försvunna planet vid Byske skulle varit ett tyskt kurerplan, något som man först trott, visade sig snart vara fel. Kurerplanet hade redan landat i Rovaniemi tidigare samma dag.

Vad var det då för okänt flygplan som störtade på Tånefjärdens vatten den 23 september 1941? Vilka satt vid spakarna? Var kom de ifrån? Det enda vi vet med säkerhet är att planet inte var svenskt. Och, om vittnena har rätt, att det ligger kvar på botten än i dag.

30 meter under den mörka ytan några distansminuter ut i Tånefjärden finns svaret på den snart 47-årig gåtan. Glömd av de flesta har den blivit en av andra världskrigets många gåtor som kanske aldrig får sitt svar.

Roman om svensk tefatssekt

Det är en mycket speciell psykologisk upplevelse att vara med i en bisarr sekt för att plötsligt vakna upp och inse att det man så innerligt trott på och sysslat med är idel orimligheter och livsfientligt nonsens. Inte alla klarar omställningen. Resultatet blir lätt en kris och kanske också en tillfällig psykos.

Åren 1970-72 var jag knuten till tefatssektens Intergalaktiska Federationen (IGF) i Stockholm under ledning av Sten Lindgren och Bjarne Håkansson. Som entusiastisk, lättledt tonåring accepterade jag och levde fullständigt i den mytvärld av rymdbröder från Venus och tefatskonakter som IGF representerade. Uppvaknandet 1973 var både känslomässigt och intellektuellt smärtsamt.

Det gav mig därför en intensiv närvarokänsla att läsa romanen "Uppståndelsen från tefatssektens" av Anders Dahl (Författares Bokmaskin 1987). Åren 1968-69 var han medlem i IGF men klarade sedan inte omställningen till vardagsverkligheten utan togs på egen begäran under en tid in på en psykiatrisk klinik. Hur det kändes att leva i IGF:s slutna sektvärld för att till sist trasas sönder inombords skildrar författaren mycket suggestivt i sin delvis självbiografiska roman. Tidigare har han publicerat en diktsamling, "Tandsjöborgs liftning på Mars" (Författares Bokmaskin 1977).

De inblandade personerna går i romanen under pseudonymer men är lätta att känna igen för den som varit med i sekten. Intergalaktiska Federationen (IGF) har blivit Trans Galactic Communication (TGC), Sten Lindgren kallas i boken Stefan Bergstedt och Bjarne Håkansson har fått namnet Lars Skog. Författarjaget kallas Fredrik Falkenstedt. Dessutom skym-

tar en del andra personligheter inom tefatsrörelsen, t ex Anthony Brook under namnet Stanley Wood.

"Uppståndelsen från tefatssektens" speglar träffsäkert tidsandan i Sverige under det sena sextioalet, sett ur ett tonårsperspektiv: proteströrelserna, popmusiken, Vietnamkriget och det nymornade intresset för ockultism och orientaliska frälsningsläror.

På en spiritistisk seans en vårdag 1968 träffar den då 18-åriga Fredrik för första gången Stefan Bergstedt och Lars Skog. Han blir helt fascinerad av alla berättelser om rymdmänniskor och flygande tefat och är snart en självskriven medlem av TGC. Plötsligt har livet fått en mening för den neurotiske och ensamme tonåringen; han ingår i en hisnande, fantastisk plan för planeten jorden.

IGF — som är förebilden till romanens TGC — hämtade sina idéer huvudsakligen från tre amerikanska UFO-kontaktpersoner: George Adamski, Howard Menger och George Hunt Williamson. — Stefan och Lars inviger den nye medlemmen i tefatslärans allra innersta hemligheter, en mytvärld full av neologismer och tankar från "rymdbröderna", förmedlade av deras kontaktmän på jorden. Tp = telepati, neg-bröder = negativa rymdmänniskor från Orious stjärnbild, inkas = människor inkarnerade på jorden från andra planeter, MLB = mental ljudbärvåg från brödernas skepp för att väcka inkas till medvetande om sin utomjordiska härkomst, CBH = Cosmic Brother Hood, det kosmiska brödraskapet etc, etc.

Alla i TGC är inkas som styrts samman av bröderna för att rädda jorden i ett krisskede. Stefan kommer från Saturnus, Lars hette Bartel i ett tidigare liv och var lärare på Venus. Fredrik själv kommer snart på att Jupiter är hans hemplanet. Från vardagsproblem och skolarbete flyr han totalt in i rymdbrödernas underbara värld där allting är svart/vitt och där handlingar styrs antingen av positiva eller negativa rymdmänniskor. Hemlighetsmakeriet och paranoian är närmast total i tefatssektens pseudovärld.

I bästa nygnostiska anda gäller det nu för Fredrik att leva "andligt" — ingen popmusik, inget kött och ingen alkohol, inga svarta eller röda kläder, ingen sex (näja, nästan ingen sex) o s v. Det gäller att som inkarnerad och högt utvecklad rymdmänniska rena sig från alla negativa jordiska vibrationer. I stället för Rolling Stones blir det den enfaldiga och monotona pianomusiken Song of Saturn av Howard Menger.

Den yttre tonårsverkligheten med Beatles, Rolling Stones, proteströrelser o s v försvinner totalt för Fredrik. Det enda viktiga är att dag och natt ständigt arbeta för rymdbröderna och deras planer med jorden. Att hoppa av är otänkbart. Då har man svikit sitt livsarbete som inkarnerad

rymdmänniska och får inte åka hem igen efter avslutad jordevandring.

Pressen blir outhärdlig för den unge Fredrik, skolarbetet faller och han sluter sig mer och mer inom sig själv. När föräldrarna griper in och hotar polisanmäla TGC blir Fredrik utesluten ur sekten. Han lyckas inte befria sig från TGC:s idévärld, och med svåra tvångstankar går han så slutligen sakta men säkert in i en psykos. Den börjar med den fasansfulla insikten att han som rymdmänniska bara med sin tanke kan styra osynliga krafter till att göra allt möjligt ont och skadligt mot andra människor. Fredrik blir full av ångest och rädsla för minsta negativa tanke. Och han har ingen att prata med. Han kan ju inte förråda rymdbrödernas planer. Utvägen blir nervtabletter för att lugna de värsta känslostormarna. Slutligen läggs han på egen begäran in på en psykiatrisk klinik under ett halvår.

Han letar febrilt efter ett skäl att komma ifrån alla tvångstankar att hålla på med bröderna och tefaten. Till slut kommer han på en lösning som leder till en formlig uppståndelse från de döda och frihet från tefatssektens alla föreställningar. Brödernas kosmiska filosofi är naturligtvis alldeles för andlig för att predikas för mänskligheten som inte är redo, resonerar han. Att sprida tefatsläran blir därför bara destruktivt. Med den insikten blir Fredrik äntligen fri från allt oresonligt tvång att hålla på med tefaten.

Med tiden börjar han så istället att försöka analysera vad som hänt honom under de "förlorade åren". Nu slänger han sig, som motreaktion, med livfull intensitet in i popmusik, action- och skräckfilmer. Han börjar också skriva ner alla plågsamma minnen från tefattiden.

Författaren kallar TGC för en "religiös science fiction Baader Meinhofliga". Deltagandet i tefatssektens var ett slags tonsuppror mot en strikt borgerlig tillvaro. Men också en flykt in i en, på ett annat sätt, trygg och inrutad värld med en fadersfigur och guru — Stefan Bergstedt. Andligheten var bara ett uttryck för rädslan att vara fri, rädslan för känslor, aggressivitet, sexualitet, konflikter.

Över huvud taget är romanen en rejäl spark i baken åt alla nyandliga/new age-sekter med sitt förfiningssyndrom — tänka positivt, känna positivt, vara fin och "andlig". Eller som författaren uttrycker sin befrielse att äntligen åter få lyssna på Rolling Stones: "Jag ålskade deras råa, aggressiva, dansande, karnevalsartade drift med medelklassens käraste postulat. Dessa låtar, Satisfaction, Get of my cloud, 19th nervous breakdown, Time is on my side, Paint it black m fl, som var som oxfile i rödvinsås och en sensuell kvinnas leende tonsatt."

Håkan Blomqvist

New Swedish UFO case

Recent CEII from Dalecarlia

by Birgit Sälgrén

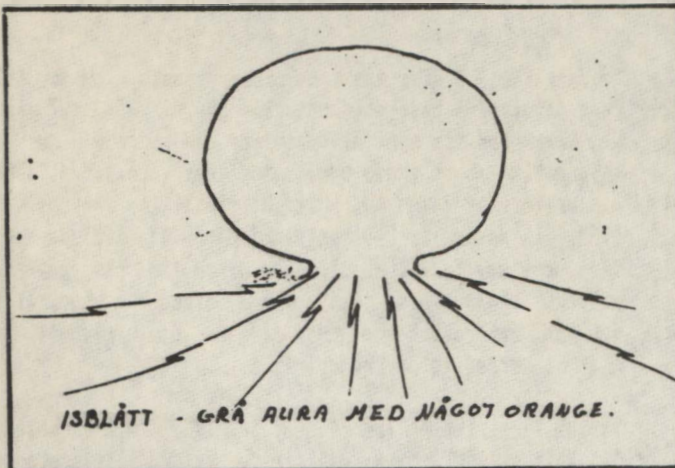
Dates: Dec. 31, 1987

Location: Bispberg, Säter, in Dalecarlia, Sweden.

Witness: Mrs. Berg, a former nurse, 59 years old.

Mr. and Mrs. Berg were asleep when their dog and cat became restless and wanted to get out. But the animals went indoors again - then out, then in again. Evidently they were afraid of something out of doors. This behaviour began at 0100 hours and continued to about 03 in the night.

At that point Mr. and Mrs. Berg decided to get up and dress. Mrs. Berg looked out through the window and saw the dog standing stiff, only its jaws were rattling. She went to the front door (time was now 3.30), opened it, and there she saw an iceblue sphere, about 6 x 8 meters, hovering above treetops only 150 meters away.

It was metallic blue and surrounded by a gray-orange mist. Underneath there was an opening where lightning flashes came out and reached miles away around the sphere, seemingly hitting the ground. Mrs. Berg was paralysed and unable to call for help because her jaw was locked. She got goose-flesh all over and something made an awful ache in her forehead, as if her brain was being absorbed. She thought she had to die.

Five minutes later the UFO suddenly disappeared, probably sideways or down behind trees. Mrs. Berg was able to move again and turned around. Just in that moment she was hit by something like a pin-prick in her back.

Mr. Berg never got out. He had dressed, but went to bed again resting. He heard a humming noise, perhaps the furnace or a car idle, he thought.

Mrs. Bergs clothes, and the animals, stinked of sulphur after the incident. At four o'clock in the morning Mr.

Berg went outside for a walk with the dog. The air had a smell of creosote but nothing more was to be seen.

On New Year's Day Mrs. Berg discovered a burn streak on her jumper just at the back where she had been bit by the lightning flash. The streak was about 5 cm and had seemingly melted together with other threads. The jumper has been analyzed privately by a ufologist and researcher working with FOA (The Research Institute of National Defence), who believed the piece of clothing had been affected by static electricity running in the direction from Mrs. Berg to the object.

Mrs. Berg had a hard headache for five days and she felt like a pin-prick in her back now and then.

At 01.00-01.30 the same night a man was driving the road from Falun to Säter. He saw a blue light hovering over Bispberg and stopped his car to watch the light for 10 minutes. Then he drove on. At his girlfriend's house in Säter, he looked for it again and there was the blue light, still hung over Bispberg. For how long he didn't know, he went indoors and didn't get out anymore.

We asked around in the village of Bispberg and discovered that many had seen light phenomena in the area. Bispberg is geologically interesting. Here are old mines where iron, molybdenum and other metals have been mined for ages.

UFO phenomena in Dalecarlia

Västerbergslagens UFO-Förening, a UFO association in Dalecarlia, offer the following reports in English, on local sightings in a mid-Swedish flap area, 'a Swedish Hessdalen area':

Johan Kinneryd: Summary of the UFO observations in Dalecarlia, Sweden, January 1985. 37 pp., details of sightings, 35 Sw.kr. + additional 3 pages, summary report on Project Dalecarlia, 10 Sw.kr.

Västerbergslagens UFO-Förening: The most interesting witness reports from 1986-1987. 10 pp, 15 Sw.kr..

All three reports for 55 Sw.kr, postage included. Write: VUFÖF, Box 71, S-771 00 Ludvika, Sweden. Exchange proposals welcome. Swedish postal giro account 16 099-4.

Verdict on Adamski?

He who spoke with Venusians

by Håkan Blomqvist

Flying saucers as a cult phenomenon started with the controversial Polish-American George Adamski. On November 20, 1952 Adamski - according to his own statement - met the beautiful Venusian Orthon in the California desert. Orthon was dressed in a ski-type garment and had long blond hair. He landed close to Adamski in a bell-shaped flying saucer and they conversed with the help of sign language.

The meeting in the desert constituted the second part of "Flying Saucers Have Landed", published in October 1953. The book was an instant success and pushed Adamski into the frontline of the UFO controversy. The first part treated saucers from an historical and occult perspective and was written by the British theosophist Desmond Leslie. Among his sources was theosophical tomes claiming that venusians had landed on earth 18 million years ago.

The sequel - Inside the Space Ships - published in 1955 with Adamski as author, but ghostwritten by Charlotte Blodgett, was even more sensational. Adamski told of his meetings with venusians and martians, and trips in their flying saucers. The space people resembled ordinary humans but were more beautiful.

Adamski's claims initiated a chainreaction and soon there were several contactees with more or less incredible stories of encounters with space people. The messages were generally of a naive and pseudo-religious nature. During the 1950s the saucer cult developed into quite a mass-movement recruiting its members largely from occult groups. The saucers became an integral part of the subculture of spiritism, theosophy and metaphysics that still has its stronghold in California.

Adamski died in 1965 and never recanted his claims. He still has many supporters all over the world organized in the IGAP-program (IGAP=International Get Acquainted Program). There is still a heated discussion among ufologists whether Adamski was a simple mythmaker or really told the truth.

Some time ago I received copies of letters written by Adamski to one of his pupils, Miss Emma Martinelli in San Francisco. The letters were kindly forwarded to me by Lucius Farish of Arkansas. The collection consists of eight rather extensive letters written during the period August 16, 1950 until May 8, 1952, i.e. before the famous desert contact.

These letters are important in understanding the riddle of George Adamski as they reveal some new and rather startling facts.

January 16, 1952

Dear Miss Martinelli:

Answering your letter of December 24 and speaking of visitors from other planets, you see, in the physical I have not contacted any of them, but since you have read Pioneers of Space you can see how I get my information about these people and their homelands.

On the other hand I will now tell you the latest information which came to me on Thanksgiving day. A very fine man stopped into our place Thanksgiving morning wanting something to eat. It was not an hour before I had been told that it was a Venusian.

And since the Divine Mind is not divided, divisions cannot prevail. Unified understanding of life as we find it is the only thing that will awaken us to the everlasting presence of manifestations without a beginning or ending, and the eternal plan of the Divine Mind. This means wisdom and understanding. Know thyself - and 'thyself' is all-inclusive - then thou shalt know all things. Knowing all things, mysteries cease to be and divisions are replaced by oneness.

May the blessings of the Infinite be with you.

ProfGA:lm

Prof. Geo Adamski
Professor George Adamski
Star Route
Valley Center, Calif 92382

"...speaking of visitors from other planets, you see, in the physical I have not contacted any of them, but since you have read Pioneers of Space you can see how I get my information about these people and their homelands." This was written by Adamski to Miss Martinelli on January 16, 1952. In an earlier letter dated March 13, 1951 he says: "Yes, one may travel at will any place in the universe without taking his physical body since the physical is not man, but rather the house of man. Man, himself, is what is termed to be the spirit."

In the first letter from August 16, 1950, Adamski writes: "In this letter I have explained, using illustrations, how one may venture from one place to another, while his physical is one place and he is in another. That is the way I have written this book (Pioneers of Space-ND). I actually have gone to places I speak of (Moon, Mars, Venus-ND). To you I can reveal this since your letter reveals such, while to others I keep silent about this."

These statements give a clear indication that Adamski had psychic experiences of visiting other planets before the official contact in November 1952 and that it was these experiences that he described in the privately published Pioneers of Space: A trip to the Moon, Mars and Venus, in 1949. The really interesting point is, of course, that Inside the Space Ships from 1955, which he claimed was fact, is in several ways identical to his 1949 work. This has been noted by several critics before. Here are some comparisons;

Pioneers of Space (PoS) p. 14: "as we have been descending we find what we expected, a belt-like section

extending as far as we can see around the Moon that has a natural growth of trees and vegetation. In this zone, just at the edge of the crater area, we see a small lake and not far distant up the valley is apparently a small city."

Inside the Space Ships (ItSS), p. 158: "There is a beautiful strip or section around the center of the Moon in which vegetation, trees and animals thrive, and in which people live in comfort. Even you of Earth could live on that part of the Moon,..."

On the age of the space people we read in PoS, p. 8: "We also learned that the span of life on the Moon is from seventy-five to two hundred years. Age begins around one hundred fifty years. On Mars the span of life is from five hundred to one thousand years."

ItSS, p. 134: "The man's features, though uniformly handsome, were not greatly different from those of Earth men...None looked older than somewhere in the early thirties, but this impression was also corrected later by Firken, who told me that their ages ranged from forty to several hundred years according to our scale on Earth."

The venusians in PoS have the following characteristics, p. 115: "In appearance they look more like men out of a dream than humans like ourselves. Their body structure is like ours, yet the texture of their skin is almost like that of a baby. Their hands are long and slender, rather delicate in structure..."

Compare this description with the Venus woman in ItSS, p. 61-62: "Their very presence and extraordinary beauty... were overwhelming...Her almost transparent skin was without blemish of any kind... Her features were finely chiseled, the ears small, the white teeth beautifully even... Her hands were slender, with long, tapering fingers."

These are just a few examples of the obvious resemblances between the books. There are several identical details and the world view and philosophy of life given by Adamski is the same in both tones. The comparisons above and Adamski's early letters to Miss Martinelli makes it quite clear that Inside the Space Ships is based on out-of-the-body experiences that Adamski turned into real physical events. Why he did this is another, still unsolved, question.

===== AFU Newsletter 31 =====

===== Abductions, the Klassic way =====

Klass debunks abductions

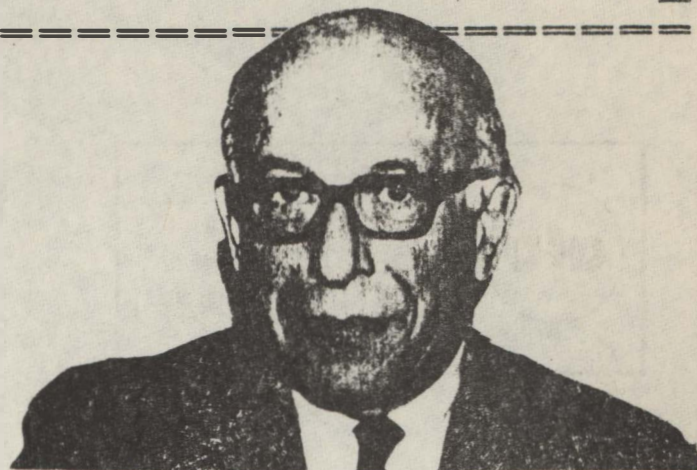
Philip J. Klass, America's number one debunker of UFOs, has delivered another scrutinizing piece of work. The title, "UFO Abductions, A Dangerous Game", gives us the story in a nutshell.

In this book Klass doesn't solve any mysteries, but clearly shows the weak points in some of them. I don't give Klass right in all his accusations, though I welcome them as good fire in an often one-sided debate.

Philip Klass strikes gold when he describes the weak spots of hypnosis. He shows that hypnotists can, unwittingly, create pseudo-memories that later appear reliable. By prompting the "right" questions to the alleged abductee he, the hypnotist, easily creates the story. And that without noticing it.

Klass quotes, in very great detail, a paper by the director of experimental psychiatry at the Institute of Pennsylvania Hospital, Martin T. Orne, about the difficulties in hypnosis (Klass very modestly calls it "The truth about hypnosis").

Orne offers many warnings: One is: If the hypnotist asks a subject about specific details the subject may very well fill in more information that he really remembers just to provide a good answer. Another one is: If a hypnotist allows a subject "a free narrative recall" this "will produce the highest percentage of accurate information but also the lowest amount of detail".

Klass also points out the results from experiments conducted by Alvin Lawson, in which nonabductees were instructed to imagine an alien abduction while in a trance state. The result was not encouraging for the "real" abductees. In fact the nonabductee stories were as vivid and convincing as the stories published about UFO celebrities like Barney and Betty Hill.

I must say that I give Klass a point when it comes to the Hill case. Betty Hill is a very special person, but also a person not so easy to cope with. I met Betty in her home last year and talked to her for a couple of hours, not only of the abduction but also about her more recent "experiences". The UFOs didn't cease to come after that September night in 1961 when she and her husband allegedly were brought aboard a flying saucer. Betty showed us many photographs of mysterious lights in the sky which she had taken from a desolated area north of Boston.

The pictures were not at all convincing, and neither were her new stories. But what can one expect from a woman living with an experience of such a magnitude - false or true - for so many years. Surely it must have made some impact.

Still, Klass leaves the case at the abduction and tries to analyse it from the hypnotic point of view. Although this provides some interesting thoughts, it leaves the case halfway through. One cannot dismiss Betty Hill's later "contacts" if one tries to understand her story.

Maybe Klass is right. Betty's dreams prior to the hypnotic sessions with doctor Simon could very well have influenced Barney to give a similar account - without even being aware of this influence. Maybe the whole observation has a common explanation and the answer can only be found in Betty herself. Maybe, maybe not.

Regardless of this the chapter about hypnosis can be of invaluable help to ufologists all around the world who in recent years have turned hypnosis into a new tool by which strange stories of abductions can be brought out

from a subject. Maybe things are a little more complicated than they seem at first glance.

Klass also attacks Whitley Strieber (author of number one best-seller "Communion") for trying to be a new Messiah. I'm not too much impressed by this attack though I must admit that some of the material (in the end of "Communion") have certain similarities to Adamski's religious thoughts. But Klass never gives Strieber's story a fair chance. In this case the great debunker presents too much dogma and too little evidence.

For a "UFO-believer" Klass' book is terrible and dull reading, but for everyone interested in solving the mysteries behind the "flying saucers" Klass is always worth considering. So is this book.

Clas Svahn

Philip J. Klass: UFO abductions, a dangerous game. 1980, Prometheus Books. Hardcover, 200 pages. \$18.95 from Arcturus Book Service, P.O.Box 831383, Stone Mountain, GA 30083-0023, USA (observerna nya adressen!).

	Avsändare / sender
	AFU PO Box 11027 S-600 11 Norrköping Sweden

B Föreningsbrev

PRINTED MATTER
REDUCED RATE

If undeliverable, please
return to sender stating
- if possible - the new
address of the receiver.

Om adressaten har flyttat
var vänlig återsänd tid-
skriften, om möjligt med
angivande av adressatens
nya adress.